

Guvernarea lui Dumnezeu în criză?

12 iulie 2005

Gili Cârstea

Cei mai mulți frați ai noștri zâmbesc ironic la o asemenea sugestie naivă. Dumnezeuul nostru atotputernic nu poate fi pus în situații de criză. Planurile Lui veșnice se realizează întocmai și la timp, iar evenimentele din marea luptă nu pot pune în pericol scopurile Sale.

Da, așa s-ar întâmpla dacă Tatăl nostru ceresc ar fi un dictator fără scrupule, inflexibil, arbitrar și sever, așa cum L-a prezentat vrăjmașul de-a lungul timpului. Când ai la dispoziție mijloace de constrângere, și ești dispus să le folosești, este posibil să eviți orice criză majoră. Dar atunci când cetățenii se bucură de libertate, și totuși abuzează de ea, cum se poate rezolva criza fără folosirea forței sau a constrângerii?

Rebeliunea lui Satana, căreia i s-a alăturat și familia omenească, a pus guvernarea lui Dumnezeu într-o situație delicată. Constituția universului garanta lumilor libertate deplină, fără constrângeri, limitări sau îngrădiri supărătoare. Participarea oricui la viața publică venea din imboldul interior de a sluji cu dragoste, devotament și dezinteresat. Aceasta era plăcerea supremă a oricărei ființe create, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.

Era bine cunoscut printre îngeri faptul că Dumnezeu „nu forțează voința sau judecata nimănu. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca fapăturile Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste atribute ale Sale” (GC 541).

Lumile mai știau că “exercitarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate” (HLL 22).

Principiile guvernării divine erau prezentate pe larg, și ele stipulau că “Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste - servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP 34).

Sub o astfel de guvernare, în care nu se folosește violența, ce se poate face împotriva unora care aleg să folosească greșit libertatea, abuzând de ea și producând suferință celor din jur? Cum poate fi constrâns cineva să iubească neprihănirea, dacă el alege să o urască? Cum poți forța pe cineva să rămână conectat în rețeaua vieții, dacă el ajunge să creadă că acesta este un sistem de control și sclavie? Ce mijloace se pot folosi împotriva unora care aleg să gonească pe Duhul Sfânt din templul inimii, crezând că astfel vor intra într-un proces de evoluție?

Dumnezeu avea variante infinite să spulbere revolta, dar toate implicau folosirea forței sau limitarea libertății. Oricare dintre ele transforma universul într-un câmp concentrațional, un gulag, o societate polițienească. Universul s-ar fi fracturat între prizonieri și gardieni, iar armonia, dragostea și pacea s-ar fi evaporat în jocul de-a hoții și vardiștii, acest joc nenorocit care sugrumă planeta noastră.

Pentru un guvern moral, criza produsă de păcat nu putea fi rezolvată prin constrângere; „nici prin tărie, nici prin putere” era calea consacrată, căci revoltații nu erau niște monștri apăruiți din haos, ci chiar copiii preaiubiți ai Tatălui ceresc. Numai că ei, indiferent din ce motiv, au ajuns să nu-L mai socotească pe Creatorul lor vrednic de încredere. Atunci când se pierde, încrederea nu poate fi poruncită. Nici dragostea nu poate fi poruncită. Nici respectul nu poate fi poruncit. Toate acestea se câștigă, sau se pot pierde.

O parte dintre îngerii din jurisdicția guvernului ceresc au pierdut încrederea în scopurile și procedurile lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost dispuși să dezbată cu obiectivitate, cu interes, caracterul lui Dumnezeu, nu ar fi fost nici o problemă. Dar neîncrederea lor subită a fost însoțită de desprinderea de izvorul vieții. Ei au cerut ca Duhul Sfânt să Se retragă din templul inimii lor, să fie deconectați de la rețeaua vieții. Și aici intervine criza, căci deconectarea însemna moarte instantanee, anihilare veșnică fără șansă de revenire.

Calea aleasă de Dumnezeu a fost singura acceptabilă. El S-a așezat între vii și morți, între efectul deconectării și copiii Săi în primejdie, producând o suspendare provizorie a morții care stătea gata să lovească, și care L-a lovit pe El, în persoana Fiului Său unic.

Dumnezeu a inventat astfel timpul, o nouă dimensiune în care caracterul, scopurile și metodele Sale să poată fi analizate pe baza dovezilor, în circumstanțe diferite și pe parcursul unei lungi perioade de timp. Dumnezeu S-a așezat în instanță și este dispus să Se lase acuzat de copiii Săi nemulțumiți, neîncrezători, descumpăniți.

Spectrul acuzațiilor este larg: Arbitrar, sever, nedemn de încredere, aspru, neiertător, criminal, dictator, făcător de rele. În fața unor asemenea acuzații grave, orice zeu s-ar face foc și pară.

Nu Creatorul nostru. El dorește slujire, respect, prietenie, doar dacă acestea vin dintr-o apreciere autentică a caracterului Său. Cine ar dori să trăiască veșnic alături de un făcător de rele, așa cum Îl consideră poporul ales pe Creatorul lui?

Această criză a guvernării lui Dumnezeu afectează profund biserica. A trecut demult timpul pentru aceste clarificări vitale, iar noi evităm o confruntare finală cu aceste chestiuni,

obligându-L pe Dumnezeu să rămână mai departe în boxa acuzațiilor, blocând planul de mântuire și amânând fără termen o decizie finală în acest caz. Toate acestea pentru noua dragoste pe care ne-am găsit-o recent, alături de bisericile lumii, de a transforma pământul într-un loc mai bun de locuit, un cuib mai cald pentru orice pasăre necurată și urâtă. Ne-am înhămat la oikoumené gé fără cel mai elementar discernământ, fără să remarcăm că acest proiect nu urmărește decât să perfecționeze nelegiuirea.